

8STE JAARGANG, NR. 140
28 JUNI 2010

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
5 BOEKBESPREKING
6 PLATENRECENSIES
 Elastic Jargon, Harmen Fraanje,
 Tobias Delius, Tim Kliphuis, NCC,
 Nico Huijbregts, Tobias Delius e.a.
17 CONCERTVERSLAGEN
 The Hague Jazz, Denise Jannah,
 New Cool Collective Big Band.

EN VERDER:

- 21 Ondernemende jazzweduwen**
22 New York Calling: Mike LeDonne
24 Rotterdamse concerttips: NSJF

JAZZFLITS 141
 staat 26 juli op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

THE HAGUE JAZZ

DON'T JAZZYTATE

**THE HAGUE JAZZ VOOR HET
 EERST UITVERKOCHT**

Voor het eerst in het vijfjarig bestaan heeft het festival The Hague Jazz een uitverkochte avond, de zaterdag, kunnen noteren. Het festival vond op 11 en 12 juni in het World Forum Den Haag plaats.

Festivaldirecteur Ruud Wijkniet is zeer te spreken over het festival. "Het was de beste editie sinds het bestaan van het festival dankzij het sterke programma en de hoge bezoekersaantallen", zegt Wijkniet 13 juni op de website van Omroep West. Op de eerste avond mocht hij 10.500 mensen begroeten. Op de uitverkochte zaterdagavond waren dat er 12.500. Maar Wijkniet wil meer, zo vertelde hij de omroep. Volgend jaar moeten per avond 15.000 mensen het festival kunnen bezoeken.

Grote namen op The Hague Jazz waren multi-instrumentalist Toots Thielemans en de saxofonisten Wayne Shorter en Lou Donaldson. Tijdens de uitverkochte avond stonden onder anderen Wende, Giovanca, Waylon, Gino Vannelli, Kool & The Gang en Roger Hodgson op het programma.

●
ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERTVERSLAG

GEZELLIGE DRUKTE TIJDENS THE HAGUE JAZZ

De saxofonisten Red Holloway (links) en Houston Person (rechts) op The Hague Jazz 2010.

Na vijf jaar is Den Haag het verlies van het North Sea Jazz Festival te boven gekomen. Het Congresgebouw heet nu World Forum en het festival The Hague Jazz. Dat er geen supersterren zijn, dus geen Norah Jones maar wel Trijntje Oosterhuis, geen Sonny Rollins maar Wayne Shorter, en geen Stevie Wonder maar Gino Vannelli, maakt weinig uit. Het festival kwam evenzogoed snel op stoom. In het gebouw, ideaal voor een dergelijk evenement, was het overall gezellig druk en kon niettemin probleemloos en zonder opstoppingen naar de concerten geluisterd worden. De logistiek is inmiddels uitstekend op orde. Grote verrassingen waren er dan niet, maar dat tensorsaxofonist Houston Person nog zo'n immens breed geluid produceert, trombonist Steve Turre garant staat voor 100% jazz, en saxofonist Wayne Shorter een intens optreden had, is wel mooi meegenomen.

Tekst en foto: Tom Beetz

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS

Benjamin Herman. (Foto: Joke Schot)

Benjamin Herman gaat cd opnemen in Shanghai

Saxofonist Benjamin Herman gaat op 9 augustus in Shanghai een cd opnemen met Janne Schra (zangeres Room Eleven), Jelte Heringa (hij verzorgt de arrangementen) en lokale musici. De opname is een initiatief van In A Cabin With, dat met Nederlandse artiesten op een bijzondere manier albums opneemt in het buitenland. Het resultaat kan te zijner tijd gratis gedownload worden, maar ook op cd worden gekocht. De sessie in Shanghai wordt opgenomen in een villa direct achter het Dutch Cultural Center. Dat werd speciaal gebouwd voor de WorldExpo 2010.

(www.inacabinwith.com)

OVERLEDEN

Jesse Drake, april 2010 (85)

Trompettist Jesse Drake werd 1 mei dood aangetroffen in zijn appartement in New York. Hij speelde onder anderen met zangeres Sarah Vaughan (1947) en saxofonist Lester Young (rond 1950). Ook is hij te horen op producties van het Motown-label uit de jaren zestig.

Danny Bank, 5 juni 2010 (87)

Danny Bank speelde vooral baritonsaxofoon. Hij was geen solist, maar sectie-muzikant. Bank is onder meer te horen op een aantal platen die trompettist Miles Davis met arrangeur/orkestleider Gil Evans maakte. Bank overleed in New York.

PODIA

FESTIVAL JAZZBALTICA IN DE PROBLEMEN

Het land Sleeswijk-Holstein is van plan om het mes te zetten in de financiële bijdrage aan het jaarlijkse festival JazzBaltica. Daardoor komt het voortbestaan van deze internationaal gerenommeerde driedaagse in het Duitse Salzau op losse schroeven te staan.

Sympathisanten van het festival hebben de handen ineengeslagen en een open brief geschreven. Die is ondertekend door Sting (hij meldde zich als eerste), saxofonist Ornette Coleman, trompettist Till Brönner, gitarist John Scofield, diverse Duitse acteurs en ook de voormalige minister-president van Sleeswijk-Holstein. Zij hopen het tij nog te kunnen keren, bijvoorbeeld via een financiële bijdrage van de regering in Berlijn. Ook kan een bijdrage van de landelijke publieke omroep mogelijk in de benodigde middelen voorzien.

WEER GEEN BLOEMENDAAL JAZZ DIT JAAR

"Het is 25 jaar goed gegaan, maar nu zit de klad erin." Dat zegt Rolf Harder, voorzitter van Bloemendaal Jazz, op 1 juni in de IJmuider Courant over de sponsoring van zijn festival. Het evenement kan hierdoor in juli voor de tweede achtereenvolgende keer niet doorgaan.

"De economische crisis hakt er goed in. Ondernemers uit het midden- en kleinbedrijf trekken minder de portemonnee in vergelijking met de jaren daarvoor", zegt Harder. Het eendaagse festival kost zo'n 30.000 euro. Ongeveer voor tweederde van dat bedrag zijn sponsors gevonden. Onder meer brouwer Heineken levert een bijdrage. Maar de laatste circa 9.000 euro krijgt het festival niet op tafel. Hoewel Harder het betreurt dat het festival weer niet door kan gaan, begrijpt hij de terughoudendheid van sponsors wel. "Ik snap het allemaal heel goed, want ik ben zelf ondernemer."

PRIJZEN

QUINCY JONES KRIJGT PAUL ACKET AWARD

Quincy Jones krijgt de Paul Acket Award 'Special Appreciation' 2010. Hij neemt de prijs op 11 juli in ontvangst tijdens het North Sea Jazz Festival in Rotterdam.

Quincy Jones is al meer dan zestig jaar actief in de muziekindustrie, zowel op als achter het podium. Hij was onder meer actief als componist, producer, muzikant, arrangeur en bandleider. De Paul Acket Award wordt door de organisatoren van het North Sea Jazz Festival toegekend. Voor de 'Special Appreciation'-Award komen personen in aanmerking die zich op het gebied van jazz verdienstelijk hebben gemaakt. De prijs is vernoemd naar de oprichter van het North Sea Jazz Festival. Er is ook een Paul Acket Award 'Artist Deserving Wider Recognition'. Die is dit jaar toegekend aan de Amerikaanse trompettist Christian Scott. Van 1985 tot 2006 ging de Paul Acket Award onder de naam Bird Award door het leven.

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

NIEUWS

Raw Kandinsky wint XL Jazz

De formatie Raw Kandinsky heeft 30 mei tijdens de Brussels Jazz Marathon het concours XL Jazz gewonnen. De leden, Quirijn Vos (tp), Johan de Pue (gt), Martin Masakowski (b) en Tijn Jans (dr), studeren alle vier aan het Rotterdams Conservatorium. Ze spelen louter eigen werk. Winnaar Raw Kandinsky mag op 8 juli tijdens het Gent Jazz Festival optreden. XL Jazz is een jaarlijks concours voor jonge jazzmusici.

Concertzender in Amsterdam weer op de kabel

De Concertzender zal op 1 juli in Amsterdam en omstreken in het basispakket van kabelmaatschappij UPC worden opgenomen. Tevens zal de Concertzender vanaf die datum via de kabel in de gemeenten Barneveld, Elburg, Ermelo, Nijkerk, Nunspeet, Oldebroek en Putten te beluisteren zijn.

Archie Shepp.
(Foto: Monette Berthomier)

Archie Shepp op Middelheim

Saxofonist Archie Shepp vervangt op het komende Jazz Middelheim de overleden pianist Hank Jones. Hij komt naar Antwerpen met trombonist Roswell Rudd en drummer Leon Parker. Ook zangeres Cassandra Wilson is aan het programma toegevoegd. Jazz Middelheim is van 12 tot en met 15 augustus in Antwerpen.

Meer jazznieuws vindt u op:
<http://www.twitter.com/jazzflits>.

PRIJZEN VERVOLG

CASTEL-VAN DAMME KWARTET WINT DERDE ZOMERTERRAS CONCOURS

Het kwartet van pianist Thierry Castel en saxofonist Jasper van Damme heeft 5 juni het onderdeel jazz van het derde Vlaardingse Zomerterras Concours gewonnen. Het kwartet mag 30 juli optreden tijdens het Zomerterras Festival en krijgt daarvoor 2.000 euro.

De andere deelnemers in de Stadsgehoorzaal in Vlaardingen waren zanger Robin Brock, het Floriaan Wempe/Tom van der Zaal Kwintet, Jazzanitza en zangeres Maria João Mendes. De musici werden beoordeeld door Hugo Dirkson, Eddy Geerts (beiden van het Jazzpodium Rotterdam) en Michael Varenkamp (programmeur PureJazz Festival). Het Zomerterras Concours heeft ook een categorie pop en World.

Eerder deze maand wist het Castel/Van Damme Kwartet zich al te plaatsen voor de finale van de Dutch Jazz Competition 2010. Jasper van Damme sleepte tijdens de voorronde van deze Competition de solistenprijs in de wacht.

JOE LOVANO GROTE WINNAAR BIJ UITREIKING JJA-AWARDS 2010

Saxofonist Joe Lovano is 14 juni bekroond met drie Awards van de Jazz Journalists Association (JJA). Hij werd verkozen tot 'beste tenorsaxofonist' en kreeg de Awards voor 'beste kleine groep' en 'album van het jaar' ('Folk Art'). De prijzen werden tijdens een gala in New York City uitgereikt.

Als musicus van het jaar werd pianist Vijay Iyer onderscheiden. Maria Schneider kan twee prijzen aan haar prijzenkast toevoegen. Die van componist en van arrangeur van het jaar. De JJA-Awards werden dit jaar voor de veertiende keer uitgereikt. Voor de Awards hebben zo'n 450, meest Amerikaanse, leden in ruim veertig categorieën een stem op hun favorieten uitgebracht. De Awards worden jaarlijks uitgereikt.

Meer winnaars op de volgende pagina links.

OVERIG

Jazzahead!

The international conference – music → markets → management

JAZZAHEAD! OOK VOLGEND JAAR IN BREMEN

Jazzahead!, het jaarlijks evenement waar de internationale jazzwereld elkaar ontmoet, blijft in de Duitse stad Bremen. De beurs vindt volgend jaar van 28 april tot 1 mei plaats.

Of de beurs voor Bremen behouden zou blijven is enige tijd onzeker geweest. De organiserende Messe Bremen wil eigenlijk geen structureel verlieslatende beurzen, zoals Jazzahead!, in huis hebben. Dat wakkerde de berichten over een op handen zijnde verhuizing aan. De komst van een vergelijkbaar evenement in Berlijn, de Jazzkomm (van 8 tot 10 september op het vliegveld Tempelhof), deed de speculaties verder oplaaien. De organisatie van Jazzahead! heeft daarom nu bekendgemaakt dat de beurs volgend jaar nog gewoon in Bremen zal zijn.

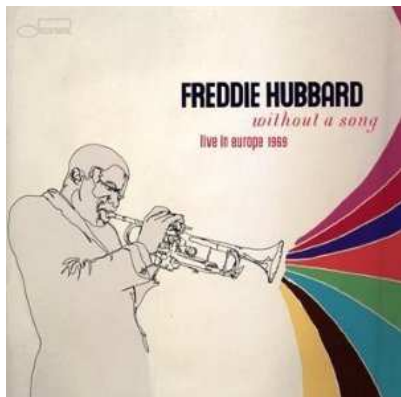
WINNAARS JJA-AWARDS 2010 (VERVOLG)

Lifetime Achievement in Jazz

James Moody

Up & Coming Artist of the Year

Darcy James Argue

Reissue of the Year

Live in Europe 1969

Freddie Hubbard (Blue Note Records)

Large Ensemble of the Year

Darcy James Argue's Secret Society

Female Singer of the Year

Roberta Gambarini

Male Singer of the Year

Kurt Elling

Trumpeter of the Year

Terence Blanchard

Trombonist of the Year

Roswell Rudd

Alto Saxophonist of the Year

Rudresh Mahanthappa

Baritone Saxophonist of the Year

Gary Smulyan

Soprano Saxophonist of the Year

Evan Parker

Clarinetist of the Year

Anat Cohen

Guitarist of the Year

Jim Hall

Pianist of the Year

Kenny Barron

Organist of the Year

Dr. Lonnie Smith

Strings Player of the Year

Regina Carter

Bassist of the Year

Dave Holland

Mallet Instrumentalist of the Year

Stefon Harris

Drummer of the Year

Paul Motian

Periodical of the year

Jazz Times

Best Book about Jazz

Thelonious Monk: The Life and Times of an American Original

Robin D.G. Kelley (Free Press)

Lifetime Achievement in Jazz Journalism

Don Heckman

KORT NIEUWS

Anton Goudsmit op nieuwe cd Jazzinvaders

Gitarist Anton Goudsmit speelt mee op de nieuwe, derde cd van de Jazzinvaders. Op de plaat komen veel vocale stukken, waarin zangeres Linda Bloemhard van zich laat horen. Pianist Erwin Hoorweg en saxofonist Tom Beek hebben de groep verlaten. Hun vervangers zijn toetsenist Berthil Bustra en tenorsaxofonist Guido Nijs. De groep krijgt een nieuwe sound met een belangrijke inbreng van elektrische bas en de elektrische piano. Het album 'Third' verschijnt in oktober.

Jula Ook! wint Dordtse Jazzprijs

Jula Ook!, de band van de Amsterdamse zangeres Jula Kalshoven, heeft 13 juni in Jazzpodium DJS de Dordtse Jazzprijs 2010 gewonnen. De jury had grote waardering voor de originele composities en arrangementen van het kwartet, dat in de bezetting aantrad zonder akoestisch instrument. Itay Weisman, de saxofonist van de groep, kreeg een eervolle vermelding voor zijn solistisch werk. Om de aanmoedigingsprijs streden vijf veelbelovende beginnende bands, afkomstig van vijf verschillende conservatoria. Jula Ook! mag een cd-opname maken. De Dordtse Jazzprijs werd in de jaren 1981 – 2004 elk jaar uitgereikt. Vanaf nu wordt de draad weer opgepakt.

Maastricht krijgt in oktober tweedaags jazzfestival

Onder meer Clockround Events (de organisator van The Hague Jazz) is betrokken bij een nieuw Maastrichts jazzfestival. Het zal op 29 en 30 oktober in het MECC worden gehouden. Het programma moet een mix worden van wereldbekende namen en regionale musici. De organisatie, waar ook Jazz Maastricht deel van uitmaakt, mikt op 12.000 bezoekers.

Korte documentaire over Piet Noordijk in Netwerk

Saxofonist Piet Noordijk stond 16 juni centraal in een korte NCRV-documentaire in de reeks 'Pioniers in de polder'. De film maakte onderdeel uit van het programma Netwerk op Nederland 2. In de documentaire kwamen onder anderen Benjamin Herman, Peter Beets, Aad Bos, Joop van Zijl en Noordijk zelf aan het woord. Het programma kan via Uitzending Gemist nog worden bekeken: <http://player.omroep.nl/?afID=11081514> (het item over Noordijk start na 8.12 minuten).

Radoni's Tribe wint Waalse Octave de la Musique

Radoni's Tribe, een septet onder leiding van pianist Michel Herr, heeft 14 juni in Brussel de Octave de la Musique Jazz 2010' gewonnen. Deze onderscheiding wordt jaarlijks in verschillende categorieën uitgereikt aan Waalse musici. De prijs is een initiatief van onder meer RTL en de auteursrechtenorganisatie SABAM. Radoni's Tribe is een eerbetoon aan gitarist/componist Paolo Radoni. Het gezelschap bestaat uit Gino Lattuca (tp), Ben Sluijs (as, fl), Paolo Loveri (gt), Charles Loos (p), Bart De Nolf (b), Bruno Castellucci (dr) en Chrystel Wautier (voc).

Maar 1.000 bezoekers op Jazz Below The Sea Festival

Slechts zo'n duizend bezoekers kwamen 19 juni naar Almere voor de zestiende editie van het festival Jazz Below The Sea. Vorig jaar waren dat er nog ongeveer 25.000. Op het programma stonden onder anderen pianist Peter Beets, het Pitch Pine Project en Sensual. Het festival gaat hoe dan ook volgend jaar door.

JAZZ OP PAPIER

DUO LEVERT TOPPRESTATIE

Gary Giddins & Scott DeVeaux.
Jazz.

New York : W.W. Norton, 2009.
704 pag.
ISBN 978-0-393-06861-0 hardc.
Prijs 39 euro.

Aan boeken over de jazzhistorie geen gebrek. Ze kwamen al eens ter sprake in JazzFlits 110. Nu is er weer een, al dient het zich niet als zodanig aan. De titel is simpelweg 'Jazz' en de omslagfoto is Herman Leonards overbekende, met veel rook omgeven portret van Dexter Gordon anno 1948. Waar dit boek zich in onderscheidt, is het dubbele auteurschap van Gary Giddins en Scott DeVeaux. De eerste heeft al menige publicatie op zijn naam staan, terwijl DeVeaux de auteur is van een gezaghebbende studie 'The Birth of Bebop'. Beiden zijn verantwoordelijk voor de gehele inhoud. Er is een bewonderenswaardige eenheid van stijl bereikt en die is er een van beknopte en aansprekende formuleringen. Vooral de, ook voor de leek, heldere aanpak van de muziektheorie in het aanvangshoofdstuk kom je maar zelden tegen.

"De schrijvers houden het kort en de muziek staat voorop. Grote lijnen worden uitgezet en vele namen blijven ongenoemd, maar de selectie getuigt van een rijke luisterervaring en eruditie. Verplichte kost, dit boek."

Over ritme: "In de meeste klassieke muziek is syncopering een incidentele ritmische ontwrichting, een tijdelijk *speciaal effect*, ingebracht voor de variatie. In jazz is syncopering geen effect – het is de lucht waardoor jazz kan ademen." En: "In een stuk Afrikaanse (en Afrikaans-Amerikaanse) muziek, zijn er *altijd* minstens twee verschillende, ritmische lagen, tegelijk". Over harmonie: "Een onderafdeling van homofonie is dat twee of meer instrumenten dezelfde frase spelen met hetzelfde ritmische patroon, maar op verschillende toonhoogte, zoals in kleine vocale groepen als een barbershop kwartet. In jazz noemen we dat *blokakkoorden*. Bij big bands zijn blokakkoorden standaard. Zulke passages als bij een trompetsectie heten *solli*."

De schrijvers zijn van mening dat muziek niet in een vacuüm ontstaat, maar dat allerlei maatschappelijke ontwikkelingen daarbij een rol spelen. Maar ze houden het kort en de muziek staat voorop. Grote lijnen worden uitgezet en vele namen blijven ongenoemd, maar de selectie getuigt van een rijke luisterervaring en eruditie, die boven de stof staat en het mogelijk maakt op afstand een redelijke objectiviteit te bewaren. Puntsgewijs beschrijven ze stijlen en ontwikkelingen zonder in droge schema's te vervallen. De avant gardisten laten zeven traditionele waarden los, maar paradoxaal genoeg omarmen ze drie andere. Een opmerking bij Jelly Roll Morton blijkt algemeen: voortdurend is in de jazzontwikkeling een heen en weer zwenge- len te zien tussen improvisatoren en componisten: solisten die spontaan muziek scheppen en schrijvers die voor hen het raamwerk bedenken.

Dit boek is meer dan een historie: 78 (!) luisterschema's van elk twee pagina's maken duidelijk hoe een uitvoering in elkaar steekt. Ervaring leert dat sommigen geen idee hebben, dat een thema na het doornemen bij herhaling gewoon van voren af aan begint. Het blijkt dan verhelderend te werken om zo'n stuk op een lijn uit te zetten met markeringen als chorusnummering en vormschema, zodat de luisteraar weet waar de muzikant is.

...vervolg op de volgende pagina

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

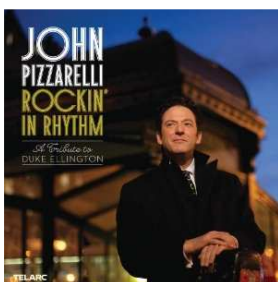
Voor iemand die geen chorussen kan onderscheiden, is er, als extra niet-muzikale oriëntatie, een tijdsaanduiding in seconden nauwkeurig; op elke cd-speler af te lezen. Daarna volgt, stapje voor stapje, een toelichting op wat er gebeurt. Daar gaat nog een inleiding aan vooraf die de oren van de luisteraar meteen op scherp zet. Over de inzet van Billie Holiday in 'A Sailboat in the Moonlight' uit 1937: Billie zet de eerste drie opgaande noten van 'A Sailboat' in op dezelfde toonhoogte, rekt de lettergreep 'Moon' uit ten koste van 'light' en hangt allengs meer achter de beat aan. Het DNA van jazz-zang.

Verplichte kost, dit boek. Op tachtig pagina's bijlagen een paar smetjes: in de namenlijst met ruim 1.100 musici enkelen met een achterhaald geboortjaar (Ernie Wilkins, Al Haig en anderen) en in de begrippenlijst ontbreekt het wel in de tekst verklaarde 'vocalese'. Verder is er zo'n notenapparaat met zinsfragmenten die terugwijzen, een beredeneerde filmlijst en tips voor de collectionneur. De muziek staat op vier cd's, te bestellen bij de uitgever.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

JOHN PIZZARELLI
Rockin' in Rythm:
A tribute to Duke Ellington
 Telarc

Bekijk een video over deze cd:
http://www.youtube.com/watch?v=TZu_K_lTk2Y

Jazz is Amerika's klassieke muziek, aldus de pianist Dr. Billy Taylor. Duke Ellington zag dat ongetwijfeld ook zo. Hij bouwde een ijzersterk canon op van meer dan tweeduizend composities, vooral later in zijn carrière met hulp van de excellente componist-arrangeur Billy Strayhorn. Gitarist John Pizzarelli heeft voor de cd 'Rockin' in Rythm: A tribute to Duke Ellington' een greep uit het oudere pre-Strayhorn werk gedaan. Voor hem is Ellington duidelijk op zijn best in de jaren voor 1945. Het titelstuk 'Rockin' in Rhythm' komt uit 1931. 'Perdido' uit 1941. En Pizzarelli heeft zelfs ook Ellington's vooroorlogse 'themesong' 'East St. Louis Toodle-Oo' uit 1927 opgenomen. Met 'Satin Doll' uit 1958 komt Billy Strayhorn toch nog even om de hoek kijken.

Met deze 'tribute' aan de Duke wil Pizzarelli het Amerikaanse klassieke canon eren. De gitarist doet dat meer dan vakkundig. De cd is zelfs bijna klassieker dan Ellington zelf. Dat blijkt niet alleen uit de keuze van nummers, maar vooral ook uit de uitvoering. Vaak leunt Pizzarelli op een oudere stijl, een stijl die aan New Orleans doet denken. Als gitarist opteert Pizzarelli voornamelijk voor een Django Reinhardt-stijl van gitaarspelen. Dat is ongetwijfeld bedoeld als bijdrage aan de oude tradities van de jazz als muzieksoort.

Deze ode aan Ellington is geen bigband-cd. Het album bevat veel zangwerk, met een niet geheel geslaagde Manhattan Transfer-achtige close-harmonie in het nummer 'Perdido'. Misschien probeerde Pizzarelli hiermee de harmonieën van een bigband te laten uitkomen. Het nummer heeft overigens wel fantastisch drumwerk in bigband-stijl. Ik moet zeggen dat de stukken met blazers er het best uitkomen, met name 'C-Jam Blues' met een uitstekende solo van Harry Allen op tenorsax, en 'I am beginning to see the light', het enige stuk waarin de musici toch als een bigband klinken.

'Rockin' in Rhythm' is een mooie en gedegen gemaakte cd, die de Amerikaanse jazz goed neerzet. De plaat stond dan ook niet voor niets in de Jazzweek Top Drie in mei, de lijst van de meest gedraaide jazz op de Amerikaanse radio.

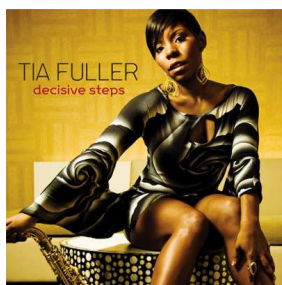
Bart Hollebrandse

ELASTIC JARGON**Slang****Data Records**

Beluister tracks van deze cd; klik hier:
<http://www.mauricehorsthuis.com/page5/page5.html>

VERVOLG CD-RECENSIES

Altviolist-componist Maurice Horsthuis is een romanticus. Voor wie dat nog niet wist, is de nieuwe cd 'Slang' van zijn groep Elastic Jargon er het overtuigende bewijs voor. Het album werd opgenomen met de Amerikaanse violist Mark Feldman als gast (vandaar ook de titel, die op z'n Engels uitgesproken dient te worden), en dat maakte het onmogelijk om gitarist Wiek Hijmans bij de opnamen te betrekken. Wat we dus horen is een strijkersoet (vier violen, twee altviolen, cello en contrabas) dat Horsthuis' meest ongegeneerd emotionele en lyrische muziek uitvoert. Meteen al in het openingsstuk, 'Les sons du Tlalim', zorgen de aanzwellende crescendi van de violen en het kloppend hart van de geplukte contrabas voor een ontroerende diepgang die het Strijkkwintet in C van Schubert benadert. De solo van Feldman, die a capella eindigt, brengt een mengsel van Bach-achtige lijnen met joodse uithalen. Als dat geen kippenvel en tranen oplevert... De rest van de cd is een staalkaart van wat Horsthuis allemaal kan met z'n wendbare strijkersgroep. Zo horen we vrolijk-melancholieke muziekjes als het walsje 'Annabelle' en het huppelende 'French Summer'. 'Global pizz.' Is een pizzicatostukje in de traditie van Benjamin Britten's 'Playful Pizzicato' uit de 'Simple Symphony', voorzien van lijnen uit de Indiase muziek. Met 'A Very Old Customer' hebben we weer zo'n ontroerend stuk, met een zware, gestreken baslijn en de kwinkelerende violen eroverheen. Superlatieven schieten te kort voor dit album, en het enige minpuntje is dat je na de 37 minuten die de plaat duurt nog lang niet uitgeluisterd bent. 'Nog een liedje,' zou het publiek dan brullen. Tja, gewoon nog maar eens opzetten, en hopen dat er gauw een nieuwe cd van Elastic Jargon komt.

Herman te Loo**TIA FULLER****Decisive steps****Mack Avenue**

Tia Fuller praat over haar nieuwe cd;
<http://www.youtube.com/watch?v=LeESLU98o9A>

Wie op de hoesfoto's van 'Decisive Steps' afgaat, denkt dat Tia Fuller een r&b-zangeres is. Toch is haar muziek meer verwant aan Tineke Postma dan aan Mary J. Blige of Alicia Keys. Fuller is namelijk net als Postma een altsaxofoniste. En nog een hele goede ook! Ze komt uit Colorado en studeerde 'Summa cum laude' af. Ze maakte twee internationale tournees in de band van Beyoncé. Ze heeft een goed ontwikkeld gevoel voor tempo, melodie en timing, maar ze speelt vooral met veel overtuiging. Vandaar de albumtitel.

De cd, die haar derde is als leider, opent met het titelstuk en dan weet je het direct, dit zit goed. Strak, zakelijk en met flair. Tia Fuller speelt met de volgende musici: op piano haar zus Shamy Royston, Miriam Sullivan op bas en op drums Kim Thompson. Inderdaad, u leest het goed: een meidengroep. Er spelen op enkele stukken ook wat gasten: op trompet Sean Jones, op vibrafoon Warren Wolf, op bas Christian McBride. In één track van een half minuutje ('steppin') horen we een tapdanser: Maurice Chesnut.

De groep speelt fors 'straight ahead'. Onze helaas overleden JazzFlits-collega Jaap Lüdeke zou hier heel tevreden mee zijn. De dames gaan concessieloos te werk op de zes composities van Fuller en onder anderen 'I Can't Get Started' en 'My Shining Hour'. Hopelijk doet ze ons land nog eens aan. Maar dan moet ze wel rekening houden met 'onze' Tineke Postma.

Peter J. Kortzen

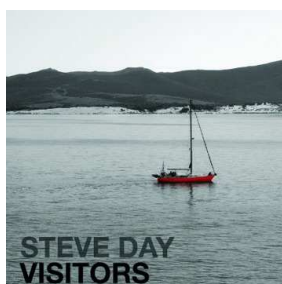
Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

**THE WYNTON MARSALIS QUINTET
& RICHARD GALLIANO**
From Billie Holiday to Edith Piaf
Jazz in Marciac/Harmonia Mundi

Bekijk Marsalis/Galliano op You Tube:
<http://www.youtube.com/watch?v=dVxBDEqmwSA>

STEVE DAY
Visitors
Leo Records
(www.leorecords.com)

VERVOLG CD-RECENSIES

Amerika en Frankrijk. Trompettist Wynton Marsalis en accordeonist Richard Galliano. Samen op één podium. Geen traditioneel repertoire voor Marsalis? Dat klopt. De cd én dvd zijn opgenomen in Marciac, in de regio Midi-Pyrénées. Er wordt daar begin augustus een respectabel jazzfestival gehouden van maar liefst twee weken lang.

Wynton Marsalis zette zijn conservatieve denkbeelden over hoe jazz gespeeld moet worden blijkbaar even terzijde. De perfectionist valt zelfs te laat in bij zijn solo in 'Them There Eyes'. Het echte swingen laat hij over aan saxofonist Walter Blanding. In de cd-inlay staat dat pianist Hervé Sallin op het laatste stuk meespeelt. Maar het is Dan Nimmer die het hele concert achter de vleugel zit. Verder: Carlos Henriquez op bas en Ali Jackson op een klein drumstel.

De oorsprong van de tracks is bijna om en om Amerikaans (Billy Holiday) en Frans (Edith Piaf). Leuk detail is dat Galliano 'Billy' schreef. Hij is niet gebonden aan zijn vaderlandse roots, maar kan met elk idioom uit de voeten. Bovendien laat hij zich bepaald niet wegblazen door Marsalis. Het publiek is erg enthousiast, vooral op momenten dat het de Franse klassiekers herkent. De dvd is een echte concertregistratie. Je hebt het gevoel erbij te zijn omdat het niet gladjes is gefilmd. Zo wordt vlak voor het podium druk gefotografeerd en is de regie soms wat rafelig doordat er vaak een cameraman in beeld is. Het is ook leuk om te zien dat Marsalis een keur aan dempers bij zich heeft staan. De muziek op de cd en de dvd is volledig aan elkaar gelijk. Alleen lopen muziek en beeld lopen niet synchroon; er zit een tel verschil in.

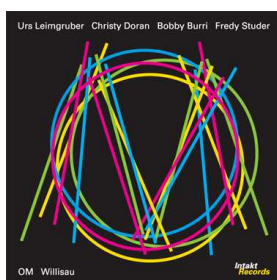
Blijkbaar is Marsalis goed bevallen bij de Fransen; op 1 augustus zal hij weer op het festival in Marciac optreden met het thema 'Classics of the Hot Club of France' en op 5 augustus met 'Modern New Orleans Music'.

Peter J. Korten

De Engelsman Steve Day is onder liefhebbers van Leo Records bekend als hoestekstenschrijver (Anthony Braxton, Mark O'Leary, Frank Gratkowski). Op 'Visitors' profileert hij zich niet als muzikant, maar als dichter, maar dan wel mét muzikanten. Jazz and poetry, zullen we maar zeggen, improvisaties uitgaande van 's mans schrijfsels. Maar dan wel heel erg op z'n Brits, want Day is bepaald geen voortratelende spraakwaterval à la Vinkenoog. Z'n voorleestempo ligt laag, en z'n voorleestrand is onderkoeld, ironisch. Zo ook zijn teksten, met een verfijnd gevoel voor humor, excentriciteit, en absurdisme. Dat plaatst hem in een traditie van performance poets zoals Adrian Henri, Roger McGough en (vooral) Ivor Cutler. Het gezelschap muzikanten dat hij om zich heen heeft verzameld, wisselt zo ongeveer per track, maar kent constanten als pianist Bill Bartlett, drummer Anton Henley en gitarist/saxofonist Aaron Standon. Met name de laatste is met z'n toeters een geluidsbepalende figuur, die op alt behoorlijk ruig kan uitpakken, en op sopraan in de buurt komt van zo'n andere excentriekeling in de Britse geïmproviseerde muziek, Lol Coxhill. Grappig genoeg lijkt de stem van Day ook wel wat op die van de saxofoonveteraan – vergelijkingen met de Melody Four liggen hierom snel op de loer. Liefhebbers van deze groep (met pianist Steve Beresford en rietblazer Tony Coe) doen zichzelf dan ook een goede aanschaf met dit plaatje.

Herman te Loo

OM
Willisau
Intakt Records

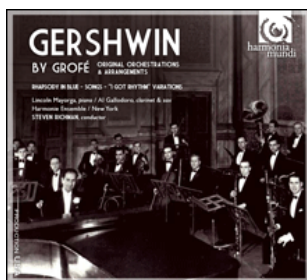

VERVOLG CD-RECENSIES

Tussen 1972 en 1982 was het Zwitserse OM een band om rekening mee te houden. Een kleine twintig jaar later is het viertal (saxofonist Urs Leimgruber, gitarist Christy Doran, bassist Bobby Burri en drummer Fredy Studer) weer bijeen, en het gezelschap heeft nog niets aan kracht ingeboet. Tijdens het jazzfestival van het Zwitserse Willisau in 2008 denderde het kwartet over de verbijsterde bezoekers heen. In dertien vrije improvisaties toonde OM het kaalslagterrein tussen vrije improvisatie en avant-rock als geen ander te beheersen. Hoe dat klonk kunt u op de cd 'Willisau' horen. Burri weet op zijn contrabas knetterende grooves neer te zetten alsof hij een basgitaar staat te beduimen, Studer zorgt voor messcherpe beats, Doran voor spacey gitaarpartijen, en de ronkende freejazz-saxofoon van Leimgruber zorgt voor de rest. Het kookt allemaal van tijd tot tijd, maar als het viertal gas terugneemt, blijkt ook de rijpheid van de muzikanten voor een subtiliteit te zorgen. Dat maakt dit optreden tot een zeer gevarieerd geheel, met alle denkbare ingrediënten, behalve saaiheid.

Herman te Loo

HARMONIE ENSEMBLE
Gershwin By Grofé
Harmonia Mundi

Bekijk een video over deze cd:
<http://www.youtube.com/watch?v=Lbp6vixEGMU>

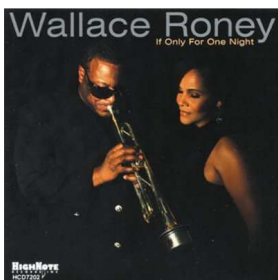
Het New Yorkse Harmonie Ensemble heeft onder leiding van Steven Richman een aantal stukken van George Gershwin opgenomen in de bewerkingen die in de jaren twintig en dertig van de vorige eeuw werden gemaakt door Ferde Grofé, de arrangeur voor het Paul Whiteman Orkest. Op de cd 'Gershwin By Grofé' blijkt hoe nauwkeurig de Amerikanen daarbij te werk zijn gegaan. Het klinkt echt zoals het oorspronkelijk klonk, tot en met de nu wel wat gedateerd klinkende banjo aan toe. Voor het bereiken van die authenticiteit deed Steven Richman een beroep op pianist Lincoln Mayorga en de bij zijn leven al legendarische altsaxofonist Al Gallodoro. Met deze in 2008 overleden rietblazer werd een ervaringsdeskundige ingeschakeld, want hij speelde in de jaren dertig bij Paul Whiteman.

Oorspronkelijk werd deze muziek opgenomen met één microfoon, met een egale klankmelange op de plaat als resultaat. Dank zij de huidige techniek is elk instrument nu goed te volgen. Veel beter dan toen kun je daardoor horen hoe knap Grofé arrangeerde. Om het verschil nog eens te benadrukken heeft het Ensemble het stuk 'Yankee Doodle Blues' uit 1922 ook op een Edison-wasrol uit 1909 opgenomen.

Het Whiteman-repertoire is nog steeds heel genietbaar. Niet in de laatste plaats omdat de thema's zo bekend zijn, maar ook omdat het zulke opgewekte muziek is. De 'I Got Rhythm Variations' uit 1934, met pianist Lincoln Mayorga, in de orkestratie van George Gershwin zelf, bestaat uit zes verschillende interpretaties van dat sindsdien veel gebruikte liedje. De hoofdmoot van de cd bestaat uit uitgebreide arrangementen voor het Paul Whiteman Orkest van onder andere 'That Certain Feeling', 'Somebody Loves Me' en een symfonisch arrangement van 'The Man I Love'. In de laatste drie stukken op de cd, 'Fascinating Rhythm', 'Summertime' (piano en altsax-duet) en 'Rhapsody in Blue', speelt de in 2008 overleden Al Gallodoro nog een glansrol op altsax en klarinet. De goed gedocumenteerde cd - er is zelfs nog een complete versie van het voor de linernotes gebruikte essay van het internet te halen - is een integer eerbewijs aan de muziek van Gershwin, de arrangeur Grofé, Het Whiteman Orkest en toch ook een beetje aan Al Gallodoro.

Hessel Fluitman

WALLACE RONEY
If Only For One Night
 Highnote Records

Bekijk Wallace Roney bij Jay Leno:
<http://bit.ly/bjkUks>

VERVOLG CD-RECENSIES

Trompettist Wallace Roney is overduidelijk een leerling van trompettist Miles Davis. Lange tijd was hij ook de gedoodverfde opvolger van Miles. Hij stond niet voor niets zij aan zij met de grootmeester in wat diens laatste optreden zou worden: 'Sketches of Spain' op het Montreux Festival in 1991.

De cd 'If Only For One Night' plaat opent met het jazzrock-stuk 'Quadrant', een nummer in het verlengde van 'Bitches Brew', waarin vooral de harmonische kracht van het kwintet van Roney eruit springt. Dat komt niet in de laatste plaats door de bijdrage van zijn broer Antoine, in dit nummer op sopraan. Halverwege de plaat verschuift de stijl enigszins van Miles' jazzrock naar een hardbop-stijl die sterk doet denken aan de vroege opnames van Wynton en Branford Marsalis, die andere broers in de jazz. Helaas verliet Wynton de diepe donkere kleur van 'Thick in the South', deel 1 van zijn trilogie 'Soul Gestures in Southern Blue'. In het titelstuk komt vooral Roney's fenomenale techniek op trompet tot uiting. Opmerkelijk is de keuze van Janet Jackson's 'Let's Wait a While', een mooi serene nummer. Deze uitstekende cd, die live is opgenomen in New Yorkse jazzclub Iridium, wordt afgesloten met een klassiek-klinkende sonate 'FMS', 'For My Son'. Het is een eigenaardige maar wel heel een mooie afsluiter van een avant-gardistische plaat, die veel verder gaat dan Roney's leermeester Miles ooit heeft laten zien. 'If Only For One Night' is een aanrader voor iedereen die van jazzrock en hardbop houdt.

Bart Hollebrandse

ROOS JONKER
Mmmmm
 Dox

Dox, het label van Bart Suèr heeft weer een nieuwe ster gelanceerd. Na enige hand- en spandiensten voor de andere leden van de Dox Familie en een ingezongen reclame, mocht zangeres Roos Jonker zelf een cd maken. Dat werd thuisvljijt. 'Tussen de schone was en kopjes thee door', aldus het persbericht. Hybride muziek, met een vleug poëzie. Dat is het Dox-label. Binnen de Dox-familie ontstaan op dat basisrecept vele variaties. Elke muzikale maaltijd heeft de accenten van de 'kok van dienst'. Roos Jonker heeft thuis met de Dox-ingredienten een eigen brouwsel gemaakt.

"Roos Jonker volgt de huidige trend bij zangeressen om breekbaar en onzeker te zingen. Een erotische touch waar ik niet op zit te wachten."

Ze heeft op haar cd 'Mmmmm' het rechtuit 'vier-in-de-maat'-werk stelselmatig ontweken. Het ritme wordt aangegeven door een wat brute drums slag (om de maat) en handgeklap (mooi op de achtergrond). De muziek klinkt alsof het uit de speakers getrokken moet worden: een beetje traag. Benjamin Herman blaast in 'Mmmmm' een heel voorzichtige partij, waarmee hij die traagheid in stand houdt. Bij 'Play the Guitar' is een 'walking bass' ingevoerd. Daardoor gaat de song lopen en komt er meer spanning in.

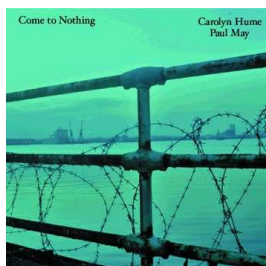
Roos Jonker volgt de huidige trend bij zangeressen om breekbaar en onzeker te zingen. Een erotische touch waar ik niet op zit te wachten. Je mag het ook decadent noemen. Deze ontwikkeling in het jazz-zingen kan mij niet bekoren. Ik hoop dat Roos Jonker de songs tijdens live-optredens, in navolging van stalgenoot Wouter Hamel, met meer swing en spanning zal brengen dan op de cd het geval is.

Hessel Fluitman

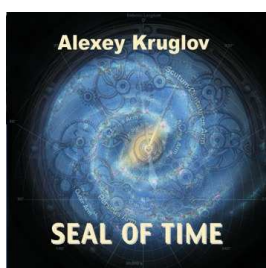
**SAINKHO NAMCHYLAK/
NICK SUDNICK**
Not Quite Songs
Leo Records
(www.leorecords.com)

CAROLYN HUME/PAUL MAY
Come to Nothing
Leo Records

ALEXEY KRUGLOV
Seal of Time
Leo Records
(www.leorecords.com)

VERVOLG CD-RECENSIES

De Tuvaanse zangeres Sainkho Namchylak is bezig met een serie duo-albums voor Leo Records. Op 'Not Quite Songs' spart ze met Nick Sudnick, de leider van de legendarische Russische avant-garde formatie ZGA. Hij bespeelt voornamelijk een zelfgebouwd instrumentarium van snaar- en slagwerkinstrumenten. Dat roept onmiddellijk associaties op met het werk van de grensverleggende Amerikaanse componist Harry Partch. Sudnick speelt er echt liedjes op, maar dan natuurlijk geen conventionele liedjes met coupletten en refreinen, maar grillige melodieën, die Namchylak op onnavolgbare wijze van een stem weet te voorzien. Soms doen ze een beetje volksmuziekachtig aan, soms refereren ze aan een soort hele vreemde popmuziek, en op andere momenten was er bij mij een sterke associatie met het werk van de Amerikaanse cultgroep The Residents. Hoe vreemd de vijftien liedjes op 'Not Quite Songs' ook zijn, na verloop van tijd ga je ze net zo koesteren als de meest vertrouwde evergreen. En die stem van Sainkho Namchylak blijft je betoveren, keer op keer.

Herman te Loo

Na twee solo-cd's is de Britse pianiste Carolyn Hume weer verenigd met haar reguliere slagwerkpartner Paul May (met wie ze vier cd's voor Leo Records maakte). In de St. James' Church in Weybridge legden ze vorig jaar deze negendelige suite vast. De sfeer van Come to Nothing wordt de hele cd lang consequent volgehouden, en die is ingetogen, in gedachten verzonken, en soms wat duister, melancholiek. Dat is te danken aan de behoedzame pianoakkoorden van Hume, maar zeker ook aan de perfect gestemde drums van May. Zijn bassdrum klinkt precies goed om de donkere klankkleuren van de suite vorm te geven. De heldere akoestiek van de kerk in het plaatsje in het graafschap Surrey, tenslotte, accentueert elk detail dat het tweetal neerzet.

Herman te Loo

De dertigjarige Rus Alexey Kruglov is saxofonist, componist en dichter. Op de cd 'Seal of Time' is hij te horen met een uitgebreide versie van zijn reguliere duo met slagwerker Oleg Udánov, bekend van de legendarische formatie Arkhangelsk. Op de drie live-tracks (opgenomen in een club in St. Petersburg) voegt pianist Dmitry Bratukhin zich bij hen. In de studio is bassist Igor Ivanushkin de derde man. Kruglov is een gepassioneerde altist met een behoorlijk uitgewerkte eigen sound, en heldere opvattingen over vorm en inhoud. Neem nou het studio-stuk 'The Battle'. Dit opent met klanken van het binnenwerk van de piano, en een desolate fluit, beide bespeeld door Kruglov. Dan zet Udánov een marsritme in, en blaast Kruglov het thema op sopraansax, gevolgd door een solo op bassethoorn (een soort altklarinet). Als het thema terugkeert, pakt hij de baritonsax erbij, om weer te eindigen met fluit en het pianobinnenwerk. Een duidelijke, effectieve vorm, waaruit blijkt dat Kruglov goed nadenkt over zijn composities, maar ook ruimte laat voor improvisaties. In Udánov heeft hij daarin een stuwende slagwerker, die hem ertoe aanzet om af en toe alles uit de kast te halen. En daar zit bij deze jonge Rus zo te horen heel wat in. In de gaten houden, deze Alexey Kruglov.

Herman te Loo

HARMEN FRAANJE TRIO**Avalonia****Challenge**

(<http://www.harmenfraanje.nl>)

VERVOLG CD-RECENSIES

'Sonatala' (2003) was al een mooi debuut. Daarna maakte pianist Harmen Fraanje een uitstapje met de Franse fluitist Magic Malik, onder de titel 'Ronja' (2006). Zijn nieuwe cd 'Avalonia' is veel volwassener en in zeker opzicht veelzijdiger. Fraanje laat zich vergezellen door Clemens van der Veen op bas en Flin van Hemmen op drums. Op vier stukken is als gast saxofonist en klarinettist Michael Moore te horen. De vier zijn muzikale avonturiers. Bij het beluisteren verwachtte ik bij sommige passages trompettist Eric Vloeimans. Bijvoorbeeld in het feeëriek 'Country', dat de sfeer heeft van Vloeimans' formatie Fugimundi, waar Fraanje ook deel van uit maakt. Michael Moore is eigenlijk geen gastsolist, hij 'featured'. Wat een fluwelen geluid heeft hij als hij klarinet speelt. Moore is net zo'n verhalenverteller als zijn collega's. Toch zegt hij: "Ik kan beter spelen dan praten". Fraanje speelt ook in het kwartet van Moore en dat ze elkaar goed kennen is dan ook te horen. Het is jammer dat hij slechts op vier stukken meedoet.

Het album opent met twee improvisaties. Het trio verkent, tast af en observeert, terwijl het ook initiatieven neemt en uitdaagt. Fraanje speelt in het eerste stuk op twee piano's; een vleugel en een staande, gedempte piano. Dat geeft een speciaal akoestisch effect, in het bijzonder als hij unisono speelt. Hij weet er zelfs wat tijdsverschil in aan te brengen door net niet gelijk te spelen. Op 'Body & Soul' en 'Some day my prince will come' na, schreef Fraanje alle stukken zelf. Sommige zijn uitbundig, andere ingetogen, maar altijd is het melodius en met smaak gebracht. Vaak wordt er in de composities naar een spannende climax gewerkt. De kwaliteit van de opname is voorbeeldig. Om kort te gaan: een album van weergaloze klasse.

Peter J. Korten**TOBIAS DELIUS 4TET****Luftlicht****ICP**

Wat hebben we hier lang op moeten wachten, zeg. Vanaf 1997 kwamen er met een regelmaat van twee jaar wel een cd uit van het kwartet van rietblazer Tobias Delius, maar daar kwam na drie stuks ineens de klad in. Nu ligt er negen jaar na 'Pelikanismus' eindelijk weer een album ('Luftlicht') voor de fans. En dat moeten er toch heel wat zijn, want het Tobias Delius 4tet is een van de leukste bandjes in de internationale geïmproviseerde muziek. Met cellist Tristan Honsinger, bassist Joe Williamson en drummer Han Bennink produceert wereldburger Delius muziek die meer swingt dan de meeste improvisatiemuziek, melodieuzer is dan welke popmuziek ook, en avontuurlijker is dan welke jazz. Schijnbaar terloops maakt het viertal liedjes die via hun eigen grillige weg de oren van de luisteraar kietelen en de hersens ook nog tot activiteit aanzetten. Spannend, intelligent, humorvol, en wonderschoon, dat zijn de bijvoeglijke naamwoorden die van toepassing zijn op het internationale gezelschap. Het Nederlandse tintje wordt verzorgd door de drummer, het label, en de vorige standplaats van de huidige Berlijn-bewoner. Samen met Honsinger tekent hij voor het repertoire dat naar believen kan worden aangesproken temidden van de rijke improvisaties. Bijzondere vermelding verdient hierbij Honsingers 'Malvasia', dat in de melodie associaties oproept met Charlie Chaplins 'Smile', een nummer dat Delius al eens gloedvol vertolkte bij Available Jelly. Ook hier voorziet hij het met zijn 'ouderwetse' tenorfoon (met sporen van Coleman Hawkins en Don Byas) van een warme gloed, die hartverwarmend werkt. Nog één verzoek aan de heren: laat ons alsjullieblieft niet weer negen jaar wachten tot een volgende cd. **Herman te Loo**

NEW COOL COLLECTIVE BIG BAND

Pachinko

Dox

Beluister een track van deze cd:

http://www.youtube.com/watch?v=C_91hzXKfGE

VERVOLG CD-RECENSIES

Was de New Cool Collective aanvankelijk niet zo scheutig met het op de markt brengen van cd's, nu ligt er jaarlijks wel een nieuw exemplaar in de winkel. Dit jaar was de Big Band weer aan de beurt. Op 'Pachinko' speelt een goed geoliede groep musici, die als een storm door je kamer raast. Tijdens een recent concert van deze band viel mij al op dat hij het veel in de lage regionen van het geluidsspectrum zoekt. Op de cd is dat ook zo. In 'Little Black Dress' bijvoorbeeld. Je hoort de drie bari-ton saxen en de bastrombone in dat stuk weliswaar niet zo prominent honken als live het geval is, maar ze zijn wel degelijk duidelijk aanwezig. Andere nummers worden gedragen door het ritmisch werk van de slagwerkers Kroon, De Haas en Van Dok, aangevoerd door de bovenste beste bas van Leslie Lopez.

“De New Cool Collective Big Band treedt de luisteraar met één bonk muziek tegemoet.”

De muziek van de bigband heeft een sterke rock-invloed. Punk-jazz noemt de band het zelf. De Big Band treedt de luisteraar met één bonk muziek tegemoet. Door de arrangementen blijven de stukken niettemin herkenbaar. Driekwart van die arrangementen komen uit de pen van Willem Friede. Hij kweet zich smaakvol van zijn taak. Voor de overige arrangementen tekenden David Rockefeller en Leslie Lopez. Zij bleven dicht bij het min of meer gangbare patroon voor een bigband. Al geeft de New Cool Collective Big Band aan dat patroon natuurlijk weer een eigen draai. Al met al is 'Pachinko' een avontuur, dat niet gauw verveelt.

Hessel Fluitman

TIM KLIPHUIS

Acoustic Voyage

Lowlands Records

(www.timkliphuis.com)

Bekijk Tim Kliphuis op You Tube:

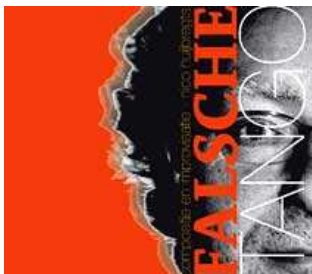
<http://bit.ly/bLMX9q>

Zoals elke gipsyjazzgitarist ten minste een beetje als Django Reinhardt klinkt, zo is het als jazzviolist bijna onmogelijk associaties met Stéphane Grappelli te vermijden. Tim Kliphuis (1974) doet daar op 'Acoustic Voyage' geen moeite voor. Zijn ervaringen met de stijl van de in 1995 overleden virtuoos Grappelli zijn talrijk en positief. Wat Kliphuis nalaat is zich vastklampen aan de traditionele zigeunerjazz. Sterker nog, deze veelzijdige musici maakt er een sport van zoveel mogelijk genres op één album te persen. En dus horen we Keltische traditionals, musette, Afrikaanse klanken, sixties, pop, funk, blues, wat klassiek, tango en vleugjes latin. En jawel, ook gipsyjazz.

Kliphuis laat zich bijstaan door een allround band met internationale allure: Sandro Cianco (percussie), David Newton (piano), Nigel Clark (gitaar) en Roy Percy (bas). Met deze mannen erbij wil het wel swingen. Alles strikt akoestisch en ontspannen. Tim schreef zelf de meeste stukken en bewerkte melodieën van Debussy, Reinhardt en Jobim. Variatie genoeg, maar de cd is geen ratjetoe geworden. De speelwijze van Kliphuis – of hij nu aan fiddling doet of op de 'normale' manier de viool hanteert – is herkenbaar.

Tim Kliphuis benadert de snaren zachtaardig, waardoor zijn sound fluwelig blijft, ook in de heftiger passages. Acoustic Voyage is een ambachtelijk gemaakte plaat met dertien aantrekkelijke tracks, die recht doen aan de breedte en diepte van Kliphuis' gerijpte vioolspel waarin zijn grote leermeester in elke streek aanwezig is. En dat is toch een mooie gedachte.

Hans Invernizzi

NICO HUIJBREGTS**Falsche Tango****Vindu Music**(distributie: www.toondist.nl)**VERVOLG CD-RECENSIES**

Na twee solo-cd's met piano-improvisaties komt pianist Nico Huijbregts nu met een album met voornamelijk composities. 'Herbie Rides Again' is een stuk voor fluit, saxofoon en piano, dat overigens wel een improvisatie als compositorisch uitgangspunt heeft. De Herbie van de titel is Hancock, maar funk is ver te zoeken. Het idee erachter is vooral de manier waarop Hancock met melodiefragmentjes een compositie in elkaar zet, en dat gebeurt hier ook. Het titelstuk van het album, 'Falsche Tango', verwijst naar de foute, militaristische opvatting van de tango, zoals die volgens bandeonist Dino Saluzzi in de loop der jaren de muziek in geslopen is. Huijbregts laat dat proces in zijn stuk horen, dat overtuigend door altviolist Esra Pehlivanli en accordeonist Marko Kassl wordt uitgevoerd.

“Dit album toont weer eens aan hoe compositorisch Huijbregts improviseert, terwijl de andere tracks laten horen hoe improviserend hij componeert.”

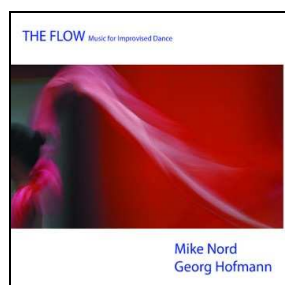
'Sisyphos' is geschreven voor harmonium, hier bespeeld door Dirk Luijmes. De titel verwijst naar de weerbarstigheid van het instrument, en dan met name het exemplaar waarop Huijbregts zijn zoektocht door de wondere wereld van het harmonium begon. Wat we horen is een boeiend klankavontuur door zuchten, klankkleuren en de spanning tussen toetsen en lucht. Ten slotte staat er toch ook nog een improvisatie op de cd: 'Dancing the Night Away', dat is opgedragen aan Fred Astaire. Huijbregts beweegt zich hierbij inderdaad als een tapdanser over het piano-toetsenbord, maar weet alle voor de hand liggende clichés behendig te omzeilen. Het stuk toont weer eens aan hoe compositorisch Huijbregts improviseert, terwijl de andere tracks laten horen hoe improviserend hij componeert. Alle drie de composities blinken immers uit in een zeker losheid die de luisteraar makkelijk het stuk binnentrekt. Daarna is er genoeg inventiviteit om de aandacht vast te houden.

Herman te Loo

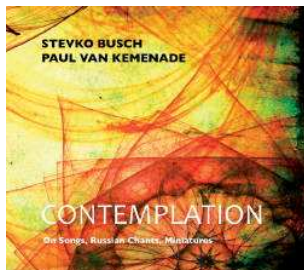
Gitarist Mike Nord en slagwerker Georg Hofmann spelen al 25 jaar samen, en dat is te horen. In het Zwitserse Winterthur namen ze eind vorig jaar de achtdelige improvisatie 'The Flow' op, die een geheel vormde met de eveneens geïmproviseerde dans van Hideto Heshiki en Nurya Egger. De dans moeten we hier missen, maar aan de muziek hebben we gelukkig genoeg, want die is uitermate beeldend en boeiend.

“Nord en Hofmann zorgen gezamenlijk voor een behoorlijke portie lyriek en ook nog de nodige ontroering.”

Nord heeft zijn gitaar aan allerlei elektronica gekoppeld, waardoor zijn instrument behoorlijk on-gitaarachtig klinkt. Pas in de vierde track, 'Dialogue', wordt duidelijk wat de oorspronkelijke klankbron van het elektronische geluidsbeeld is. Hofmann is niet als zijn duopartner een colorist, die zijn prachtig gestemde trommels en welluidende bekkens en gongs inzet voor het totaalbeeld, en niet om er grooves of doorgaande ritmes mee te creëren. Gezamenlijk zorgen ze voor een behoorlijke portie lyriek, en na de vocale samples van 'I Hear the Voices (from the Dark)' ook nog de nodige ontroering.

Herman te Loo**MIKE NORD/GEORG HOFMANN****The Flow****Leo Records**(www.leorecords.com)

**STEVKO BUSCH/
PAUL VAN KEMENADE**
Contemplation
Eigen beheer
(www.stevko.eu)

VERVOLG CD-RECENSIES

'Contemplation', de titel van deze cd zegt veel. Pianist Stevko Busch en altsaxofonist Paul van Kemenade zijn gezamenlijk in mijmeringen verzonken. De twee kennen elkaar al sinds 1995 toen ze beiden deel uitmaakten van Willem van Manens Contraband. Er werd daarna af en toe geduetteerd, maar tot een opname kwam het niet. Die is er nu dus wel, en het is een verrassend juweeltje geworden. Vooral Van Kemenade-fans zullen verbaasd staan, want ik heb de Tilburger zelden zo ingetogen horen spelen. Daar zit hem de kracht van Busch in, want die koos het materiaal. Naast composities van de Duitser zelf horen we bewerkingen van gezangen uit de Russisch-orthodoxe kerkmuziek, en die verlenen natuurlijk al snel een wat etherische, verzonken sfeer. Door de uitvoering van Busch en Van Kemenade sluiten ze ook perfect aan op een tweetal stukken van pianist Dollar Brand/Abdullah Ibrahim (die ook altijd wel kerkelijke melodieën in zijn muziek verwerkte). Hier pakt de saxofonist met zijn jubelende toon overigens iets meer uit. De verstilling keert weer terug in een vijftal geïmproviseerde miniatuurtjes die de titel van de hele cd dragen. Verfijnde muziek, waarin elke noot lijkt te tellen, en er een volstreekte gelijkwaardigheid tussen de twee muzikanten bestaat. De cd eindigt letterlijk in juichstemming, want in Busch' compositie 'Cheru' pakt Van Kemenade op z'n Van Kemenaadst uit, alsof hij wil zeggen: Jullie hebben een heel andere kant van mij gehoord, nu weer even terug naar wat jullie van me kennen.

Herman te Loo

**LÁZARA CACHAO LÓPEZ/
GERARDO ROSALES**
Cachao Sounds
La Descarga Continua
Challenge

Orlando Cachaito López, lid van de López Cachao-familie, was de alom tegenwoordige bassist op Buena Vista Social Club. Zijn dochter Lázara Cachao López, heeft nu met Gerardo Rosales, de bongospeler en maracas-kunstenaar uit Venezuela, een cd gemaakt. Om de muziek van de familie Cachao levend te houden. Het resultaat, 'Cachao Sounds', is heerlijk. Op het album wordt met stijl en waardigheid gespeeld. Het stuk 'Mambo', waarmee de gebroeders Israel en Orestes López Cachao in de jaren dertig van de vorige eeuw een nieuwe stijl introduceerden, is ook opgenomen. Gerardo Rosales soleert daarin dat het een lieve lust is. Lázara Cachao López begeleidt op de piano op de karakteristieke Cubaanse wijze.

De sfeer van de muziek ligt in de lijn van de beroemde Buena Vista Social Club-cd. Om de muziek meer body te geven, heeft Gerardo Rosales enkele Nederlandse jazzmusici uitgenodigd: trompettist Loet van der Lee en saxofonist Efraim Trujillo, trombonist Frans Cornelissen en fluitist Mark Lodz te horen. De blazers stralen echter niet de daadkracht uit, die je bij Cubaanse muziek mag verwachten. Al weten ze stuk voor stuk wel degelijk waarmee ze bezig zijn.

De ondertitel van de cd, 'La descarga continua' (vrij vertaald: het jammen gaat door) duidt er al op dat er veel wordt geïmproviseerd. Rosales maakt meermalen van de gelegenheid gebruik om te laten horen hoe je de bongo's en conga's dient te bespelen. De pianiste begeleidt deze exercities met haar karakteristieke akkoorden. Beiden voegen warmte en levendigheid toe aan de muziek op deze cd. In het laatste nummer, 'Delirio' van César Portillo de la Luz, speelt de pianiste solo een mooie melodie. Alleen komt dat laatste nummer wel wat vroeg. Na krap veertig minuten is het feestje al voorbij!

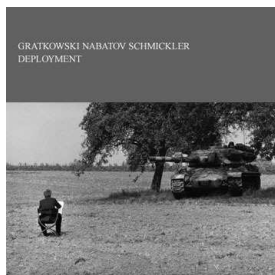
Hessel Fluitman

GRATKOWSKI/NABATOV/ SCHMICKLER

Deployment

Leo Records

(www.leorecords.com)

BRENDA FRANS Touching Souls

Eigen beheer

(www.brendafrans.com)

Bekijk Brenda Frans met Ernst Glerum:

<http://bit.ly/awbUco>

VERVOLG CD-RECENSIES

Rietblazer Frank Gratkowski en pianist Simon Nabatov zijn samen ruim vertegenwoordigd in de catalogus van Leo Records. Op 'Deployment' zijn ze te horen in het gezelschap van computer-bespeler Marcus Schmickler. Door het enorme klankpalet van de altsaxofoon en de klarinetten van Gratkowski en de geprepareerde piano van Nabatov zijn de mogelijkheden al ruim. De elektronische klanken van de derde man maken de geluidenwereld er alleen nog maar groter op. Het gevolg is dan ook dat op veel momenten het volstrekt niet meer te achterhalen is wie welk geluid maakt. Dat levert spanning op, die nog extra aangezet wordt door het uitgekende dynamiekgebruik van het trio. Neem bijvoorbeeld de overgang van het derde naar het vierde deel van 'Allocation': van woest te keer gaan naar totale verstilling, met de prachtige gamelan-achtige klanken uit de geprepareerde piano. Het album zit vol met zulke momenten, en maken het tot een boeiend luisteravontuur.

Herman te Loo

Een bijzondere collectie titels heeft zij bijeen gebracht, Brenda Frans. Het natuurtalent met de Molukse achtergrond, dat in 2001 het Jazz Vocalisten Concours in Zwolle op haar naam schreef, koos voor drie stukken van Joni Mitchell ('Passion Play', 'River', 'A case of you'), enkele standards ('Round Midnight', 'My Funny Valentine', 'I'll remember April') en Ambonese traditionals (ondermeer 'Kota Ambon').

Pianist Joost Swart, die met een flink gezelschap - Jeroen Vierdag (bas), Daan Guiliamse (pedal steel/gitaar), Roy Dackus (drums), Marlon Daniel (drums), Tom Beek (alt- en sopraansax), Rein de Graaff (piano), Hans Dagelet (trompet), Trevor Namaste (hang drum) en Roy Kuschel (fluit) - Brenda begeleidt, arrangeerde het werk van Joni Mitchell zodanig dat de liedjes meerwaarde krijgen in de interpretatie van Frans.

De jazzklassiekers kregen een popvernijze mee; de Molukse nummers een lik jazzverf. En zo is 'Touching Souls' een fantasieus klinkend egodocument geworden, waarop Frans haar warme stem, superieure dictie en timing en liefde voor muziek kan etaleren. Op bescheiden en ingetogen wijze, want Brenda Frans kan volstaan met fraai zingen om indruk te maken.

'Touching Souls' is ook interessant omdat uiteenlopende stijlen en instrumentatie feilloos op elkaar aansluiten: de countryfeel van Mitchell, de rockaccenten van gitarist Guiliamse en de intieme jazz - luister maar naar 'Round Midnight' met louter ondersteuning op contrabas. Gastmusicus Rein de Graaff verwoordt het zo: "Brenda weet precies waarover ze zingt en ze heeft een natuurlijk gevoel voor swing. Ze begrijpt de jazztraditie, ook al put ze uit nieuwe stromingen en de Molukse traditie."

Hans Invernizzi

METROPOLE ORKEST SPEELT DUKE ELLINGTON

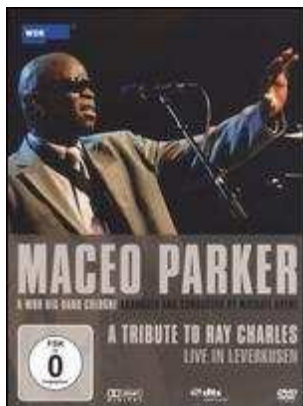
Het Metropole Orkest speelde 6 juni in het Concertgebouw een uur lang werk van Duke Ellington. Het optreden was de afsluiter van de reeks 'Zondagochtendconcerten' van de AVRO. Het volledige optreden is te bekijken op de website van Radio 4.

Klik hier en kijk: <http://www.radio4.nl/page/artikel/13657>.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

DVD-RECENSIE

**MACEO PARKER &
WDR BIG BAND COLOGNE
A Tribute to Ray Charles
BHV**

Bekijk fragmenten van deze dvd:
http://www.youtube.com/watch?v=mJj8Oo_BIPc

Deze dvd bevat de registratie van een concert tijdens het Leverkusener Jazz Festival op 5 november 2008. De Big Band van de West Deutsche Rundfunk in Keulen speelde daar met altsaxofonist en zanger Maceo Parker. Samen kwamen ze al gauw tot de slotsom dat het concert een eerbetoon aan Ray Charles moest worden. De dirigent van de WDR Big Band, Michael Abene, maakte de arrangementen. Er stonden bekende en minder bekende stukken op de setlist. Uiteraard konden 'I got a woman', 'Georgia On My Mind' en 'Busted' niet ontbreken. Maar ook enkele minder bekende stukken als 'Tonk', 'Them That's Got' en 'Mary Ann' werden geselecteerd. Het beste werd tot het laatst bewaard: 'Hallelujah I love her so' en ten slotte 'What I'd Say'. Die laatste song, de toegift, was ook bedoeld om de zaal weer wat tot rust te brengen. Want in 'Hallelujah I love her so' gaf Frank Chastenier op zijn Hammond B3 zo'n sensationele en dampende solo weg, dat die volledig op zijn kop stond. 'That's Live', zullen we maar denken.

Maceo Parker is een waardig interpretator van de Ray Charles-songs. Hij stelt zich, evenals het orkest, geheel in dienst van het materiaal. Naast Parker speelt ook Heiner Wiberny solo's op altsax. In 'Them That's Got' gaan beide altisten een mooi duel aan. Andere solisten zijn trompettist John Marshall en gitarist Paul Shigihara. De Nederlandse inbreng in de WDR Big Band vormen drummer Hans Dekker, tenorsaxofonist Paul Heller en trompettist Wim Both. 'A Tribute to Ray Charles' is de derde schijf in korte tijd waarop de WDR Big Band excelleert. Ik kan u dit orkest uit Keulen dan ook van harte aanbevelen.

Hessel Fluitman

INGEZONDEN

The National Jazz Museum NY: doen!

Graag wil ik de lezers van JazzFlits eens attenderen op The National Jazz Museum in New York. Dat is een buitengewoon leuk museumje in Harlem, veilig te bezoeken en bemand door vriendelijke mensen. Zeer de moeite waard voor jazzliefhebbers die New York City bezoeken en wat tijd over hebben (zoals ik enige tijd geleden). Het adres van het museum is: 104 E 126th Str. Suite 2D. Gewoon aanbellen; het wordt beslist een leuke dag in Harlem!

Op www.jazzmuseuminharlem.org is allerlei informatie te krijgen over de activiteiten van het museum. Ook is het mogelijk om via de website een abonnement te nemen op de nieuwsbrieven die het regelmatig verstuurt. Ik zou zeggen: DOEN.

**Bart van Driel
Amstelveen**

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

CONCERTVERSLAGEN

EEN ETALAGE VOOR NEDERLANDS TALENT

THE HAGUE JAZZ

Datum en plaats:
11 en 12 juni 2010,
World Forum,
Den Haag.

Saxofonist Wayne Shorter was een van de internationale sterren in Den Haag. (Foto: Rosaria Macri)

Candy Dulfer schoof nog even aan bij het optreden van zangeres Trijntje Oosterhuis. (Foto: Rosaria Macri)

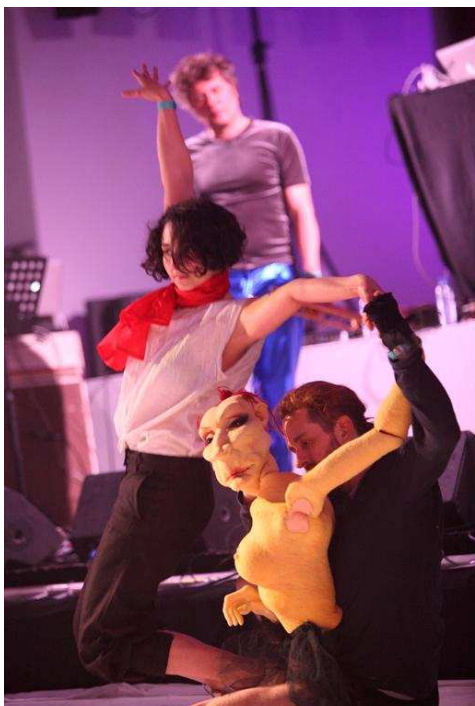
Het festival heeft inmiddels, zonder er blijkbaar zelf veel erg in te hebben, een eigen identiteit ontwikkeld, die duidelijk verschilt van het North Sea Jazz festival. Ruud Wijkniet, de festivaldirecteur, heeft het in zijn festivalgids over 'een festival dat zijn plaats in Den Haag heeft gevonden en de stad internationaal aanzien geeft'. Alsof Den Haag al niet genoeg internationaal aanzien heeft! Nee, dit festival geeft de stad in de eerste plaats nationaal aanzien, en dat is een resultaat om trots op te zijn. Het in de etalage zetten van gevestigde en aanstormende Nederlandse musici, is de kracht van The Hague Jazz. En daar liet het festival in de twee bruisende dagen heel veel van zien. Natuurlijk waren er de nodige internationale sterren als publiekstrekker geprogrammeerd om de grote Ella-zaal vol te krijgen: mondharmonicaspeler Toots Thielemans, saxofonist Wayne Shorter, vibrafonist Roy Ayers en zanger Roger Hodgson (ex-Supertramp). Zangeres Trijntje Oosterhuis was de ster van eigen bodem.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG THE HAGUE JAZZ

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Natuurlijk was het leuk het om de grote Toots weer eens live te zien met zijn perfecte timing en charmante grapjes, of Roger Hodgson zijn megahits weer eens te horen vertolken. Maar bij dit soort grote concerten word je helaas zelden verrast. Wie wel verraste was Trijntje Oosterhuis, die alleen begeleid werd door de veelzijdige gitarist Leonardo Amuedo. Drie vriendinnen namen de background vocals voor hun rekening. Een gedurfde kwetsbare en daardoor spannende bezetting, waarin de zang van Trijntje volledig tot zijn recht kwam. En saxofoniste Candy Dulfer kwam tegen het einde van het concert ook nog even meespelen.

Trompettist Eric Vloeimans (op de achtergrond) trad op met de Korzo Dancers. (Foto: Joke Schot).

Zangeres Silje Nergaard trad op met de Metropole Strings. (Foto: Joke Schot)

Een absolute topper was pianiste Amina Figarova met haar internationale sextet. Prachtige composities van haar hand. "Ik hou er van om met sterke persoonlijkheden te spelen met een eigen mening. Maar iedereen weet wel precies waar hij moet staan". Inderdaad de solos van de blazers waren ingetogen en prachtig van opbouw voortgestuwd door het losse spectaculaire drumwerk van Chris Strik en Jeroen Vierdag op contrabas.

Casey's Tenor Madness met achter de piano Cees Schrama. (Foto: Joke Schot)

...vervolg op de volgende pagina

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

VERVOLG THE HAGUE JAZZ

Een andere topper was Eric Vloeimans met zijn band, Michel Banabila (Soundscapes) & de Korzo Dancers. Geïmproviseerde muziek met geïmproviseerde dans. Een gedurfd experiment dat een theatertournee verdient.

Rasecht podiumdier Dorona Alberti.
(Foto: Rosaria Macri)

Trompettist Eric Vloeimans ging een gedurfd avontuur aan met de Korzo Dancers. (Foto: Rosaria Macri)

Als laatste topper wil ik Gare Du Nord noemen, deze band speelde met overgave in een snikheet 'Miles Home'. De hitte scheen Dorona Alberti niet te deren. Misschien door haar genenmix die ze als 'stampot met vongole' omschreef. Alberti is een rasecht podiumdier die met haar krachtige zuivere stemgeluid en sprankelende performance het publiek helemaal aan haar lippen krijgt. 'Ik voel me veilig op het podium en word helemaal gelukkig als ik hout onder mijn voeten voel'. Dat deze band nog niet internationaal is doorgebroken is mij een raadsel.

Toots Thielmans groet het publiek. (Foto: Joke Schot)

Al met al was het een bijzonder gezellig, verrassend en geslaagd festival, dat een vaste plaats lijkt te hebben verworven op de kalender van velen. Misschien een idee om de mission statement bij te stellen: 'Den Haag Jazz: het podium voor gevestigd en aanstormend Nederlandse talent'!

Harm Tiddens

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

DENISE JANNAH EN HENK GUITJENS KWARTET

Bezetting:

Henk Guitjens (sax)
Marcel Beukeboom (p),
Ricahrd Frijters (b),
Joms Linnenman (dr).

Datum en plaats:

17 juni 2010,
Trianon,
Nijmegen.

Denise Jannah liet in Nijmegen zien waar een jazzdiva groot in kan zijn. Zij speelde er met het Henk Guitjens Kwartet in Trianon, een restaurant-café met een achterzaal waar regelmatig inloopsessie worden gehouden. Voorafgaand aan zo'n sessie speelde het kwartet met als speciale gast Denise Jannah. Guitjens en Jannah openden met de standards 'Willow Weep for Me' en 'Cheek to Cheek' als een ode aan Frank Sinatra. La Jannah overtrof de Amerikaanse zanger met haar mooie volle stem en ondersteunende gezichtsuitdrukkingen en bewegingen. Het middendeel van het concert werd gevuld met nummers, zoals 'Me, the Moon and You', een nummer van Jannah zelf. Denise Jannah hield met een soepele vrolijke houding het concert in ferme hand. Waar hier en daar het kwartet wat hulp nodig leek te hebben, bood zij die meteen aan. Met de souplesse van de zangeres die zij is, koppelde ze de voetbalwedstrijd van die avond, waarin WK-gastland Zuid Afrika speelde, aan het concert. De aankondigingen werden in mooi Afrikaans gedaan, wat later de inleiding bleek te zijn voor het voordragen en zingen van het gedicht 'Wys my die plek' van de Afrikaanse dichter C. Louis Leipoldt.

Henk Guitjens en zijn mannen begeleidden goed. Hier en daar leek de leider-saxofonist terecht onder de indruk van de zangeres. Pianist Marcel Beukeboom sprong eruit, vooral ook omdat hij zijn solo's in de donkere klanken van de blues zocht. Een uitzondering hierop was het enigszins licht uitgevoerde 'Round Midnight', wat daardoor wat uit de toon viel.

Het is geweldig om te zien dat iemand met de status van Denise Jannah er plezier in heeft om in een achterafzaaltje in Nijmegen op te treden en daar een concert af te leveren dat het niveau van een Carnegie Hall niet zou misstaan. Dat is de ware kracht van een diva zoals Denise Jannah.

Bart Hollebrandse

Het publiek in de Kleine Zaal van de Oosterpoort was voornamelijk gekomen om feest te vieren. De New Cool Collective Big Band voldeed aan die verwachting, maar ging nog veel verder. Zoals in de vooroorlogse jaren, waarin bigbands de populaire muziek maakten en voor vertier zorgden, zo speelde de NCC Big Band: formidabel goed. Dat is in zekere zin ook geen verrassing. Deze formatie is al jaren samen en zit vol met coryfeeën: Boy Edgar prijswinnaars gitarist Anton Goudsmit en saxofonist Benjamin Herman en verder mensen als de saxofonisten David Kweksilber, Miguel Martinez en Efraim Trujillo.

Het orkest werkte een snel en vlot programma af. Met name altsaxofonist Martinez schitterde als solist in het nummer Sugar Rush. Altist Ben Herman blonk ook nog uit op fluit en vooral baritonsax. Na afloop van het concert zette de voltallige bigband handtekeningen tijdens de cd-signeesessie. Heel komisch. Je ziet in deze band de combinatie van vertier en vermaak, van historisch bewustzijn en muzikale vakkennis, en bovendien van muzikanten die serieus bezig zijn en het ook nog leuk vinden. Deze band heeft de energie en het podiumgevoel van Cab Calloway, de vakkennis en topbezetting van Duke Ellington en het verrassende en opzweepende dat we kennen van Archie Shepp's Attica Blues Band. De New Cool Collective Big Band staat kortom midden in het jazzleven. En laat zien dat jazz springlevend is!

Bart Hollebrandse

NEW COOL COLLECTIVE BIG BAND

Bezetting (o.a):

Anton Goudsmit (gt),
Lesley Lopez (b),
David Rockefeller (tp),
Ray Bruinsma (tp),
Bart Lust (tb),
Frans Cornelissen (tb),
André Pet (bas-tb),
Wouter Schueler (ts, bs),
Efraim Trujillo (ts),
Katharina 'Tini' Thomsen (bs).

Datum en plaats:

15 mei 2021,
De Oosterpoort, Kleine Zaal,
Groningen.

SPECIAL

ZAKELIJKE JAZZWEDUWEN BATEN ERFENIS OVERLEDEN MAN UIT

Als achterblijvers de nalatenschap van een overleden jazzmusicus van naam goed beheren, kan deze nog jarenlang een bron van inkomsten zijn. De weduwen van bassist Charles Mingus, drummer Louie Bellson en de saxofonisten Art Pepper en Dexter Gordon, brengen dat goed in de praktijk, constateert journalist Marc Myers op 13 mei in The Wall Street Journal. Zij hebben de touwtjes strak in handen genomen en plukken daar nog dagelijks de vruchten van.

Art Peppers 'The Stuttgart Concert' verscheen in mei bij Widows Taste, het platenlabel van weduwe Laurie Pepper.

Al bij zijn leven stelde Laurie Pepper haar man Art Pepper voor om zijn muzikale belangen in een bedrijf onder te brengen. Dat werd Arthur Pepper Music Inc. Na zijn dood in 1982 werd dit het vehikel voor het uitbaten van zijn erfenis. Zijn weduwe vestigde onder meer diverse rechten op zijn composities. Zo'n vijf jaar geleden richtte ze bovendien een eigen platenlabel op: Widow's Taste. Op dat label verschenen inmiddels vijf albums van Pepper, onder meer 'The Stuttgart Concert', een dubbel-cd met een concert uit 1981.

Ook de weduwe van Charles Mingus heeft de zaken voortvarend aangepakt. Sue Mingus richtte na de dood van haar man (in 1979), maar liefst drie ensembles op die zijn werk blijven uitvoeren. Ook zij heeft een eigen platenlabel opgericht: Sue Mingus Music. Daar verscheen recentelijk 'The Mingus Big Band: Live at the Jazz Standard'. Ook zorgt ze voor het uitgeven van de stukken van Charles Mingus.

"I don't want my music ripped off or my life forgotten", drukte Dexter Gordon zijn vrouw Maxime voor zijn dood in 1990 op het hart. Zij was al zijn manager sinds 1970 en zette met hem toen Dex Music Co. op poten, dat de auteursrechten van zijn werk bezit. Maxime Gordon beheert de nalatenschap zeer actief. Ze onderhandelt met platenmaatschappijen over royalties en zorgt dat haar mans muziek verkrijgbaar blijft. Ook exploiteert ze de beeltenis van Dexter Gordon.

Francine Bellson kreeg na de dood van haar man Louie Bellson (in 2009) zijn Percussion Power Inc. in de schoot geworpen. Dat bedrijf groeit sindsdien gestaag. Francine Bellson heeft zich daarvoor in hoog tempo moeten laten bijscholen in de mores van de muziekindustrie. Nu weet ze welke rechten ze op Bellsons muziek, het gebruik van zijn naam en beeltenis kan laten gelden.

Het beheer van een jazzerven is een kwestie van hard werken. Om volledig te profiteren van de nalatenschap moet bijvoorbeeld de naam van de overledene regelmatig blijven opduiken, anders gaat de marktwaarde verloren. Verder is constante waakzaamheid geboden om te voorkomen dat derden zich straffeloos verrijken. Voor een succesvolle aanpak zijn tijd, geld, ondersteuning door familie en kennis van zaken onontbeerlijk. En veel energie. De meeste jazzweduwen hebben die energie niet meer. "In this business, your best friends often turn out to be the people you thought you wanted to strangle", ervoer Laurie Pepper. Zij kon door die aanpak bijvoorbeeld diverse bandopnamen van Art Pepper-bootlegs krijgen en die officieel op haar eigen label uitbrengen.

Hans van Eeden

NEW YORK CALLING

MIKE LEDONNE: FIRMLY IN CHARGE

DOOR PAUL BLAIR

With a solid international reputation – and with his latest album, *The Groover* (Savant), holding steady at number-one on radio popularity charts for several weeks in a row – keyboard player Mike LeDonne reflected recently on the roundabout route that brought him to prominence in the Apple.

“My father ran a shop called LeDonne’s Music Box. He was also a singer and guitarist who led a popular working trio which reflected his own personal admiration for Nat Cole, except that my dad’s group included vibes rather than piano. When I was ten, I was already leading my own little organ group with guitar and drums doing hits by James Brown, Sam & Dave and Wilson Pickett. I played the horn parts with my right hand, bass lines with my left hand and even sang. Then when I was fourteen, my dad bought me a real Hammond, which he found at a repossession sale for \$2000.00. That price included a Leslie speaker – and a dolly to move the whole thing around.”

Mike LeDonne op zijn nieuwste cd 'The Groover'.

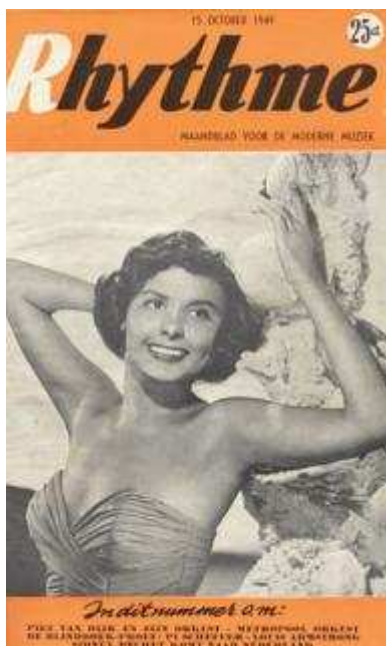
“When I first came to New York, it was as part of a ten-piece band called Widespread Jazz Orchestra, which specialized in black big band music of the 1940s. I’d been studying at New England Conservatory, then joined Widespread, which was wildly popular at the time. We were even on salary. And we worked like crazy, believe me – performing nearly every day. We’d head up to Boston, then come back here immediately. Down to Washington for a one-nighter, then back to New York right away. Hard work, no time for outside gigs and all for \$120.00 a week. But this was during the late 70s, before rents began to skyrocket, and that was sufficient. My own rent was just \$120.00 per month and I was sharing an apartment with other Widespread members like Michael Hashim and Tad Shull.”

“It’s hard to believe now, but when I hit town, the main thing going on seemed to be the more traditional stuff. There was little bebop happening. Widespread and Scott Hamilton’s band were about the only established groups working steadily. It’s hard to believe now, but when I hit town, the main thing going on seemed to be the more traditional stuff.”

...vervolg op de volgende pagina

Paul Blair is a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn, New York. For details, visit his website: <http://www.SwingStreets.com>.

OVERLEDEN

Het eerste nummer van Rhythme.
(Bron: www.jazzarchief.nl)

Anton Kop, 16 februari 2010 (81)

Pas recentelijk bereikte ons het bericht van het overlijden van oud-Rhythme-redacteur Anton Kop. Kop schreef onder meer redactionele stukken, verslagen van jazzconcerten en besprak platen in het muziekblad. Rhythm werd in 1949 opgericht en bestond tot 1961. Van het blad verschenen 144 nummers. Vanaf 1955 zwaaiden Anton Kop en Skip Voogd er de scepter. Kop was ook enige tijd actief als producer van jazzprogramma's voor de AVRO-radio en schreef teksten voor de hoezen van langspeelplaten. Anton Kop overleed 16 februari in zijn woonplaats Rotterdam.

Bill Dixon, 16 juni 2010 (84)

Avantgarde-trompettist Bill Dixon is 16 juni in zijn huis in Bennington overleden. Hij was 84 en al enige tijd ziek. Dixon werkte met onder anderen saxofonist Archie Shepp (sax), drummer Sunny Murray en pianist Cecil Taylor. Hij was oprichter van de Jazz Composers Guild en de United Nations Jazz Society. Bill Dixon was in 1964 ook betrokken bij de spraakmakende vierdaagse manifestatie 'October Revolution In Jazz' in het New Yorkse Cellar Café. De trompettist maakte in 2009 zijn laatste cd: 'Tapestries For Small Orchestra'. Die kwam uit op het avantgarde-label Firehouse 12.

Meer jazznieuws staat op:

<http://www.twitter.com/jazzflits>.

VERVOLG NEW YORK CALLING

"There was little bebop happening. Widespread and Scott Hamilton's band were about the only established groups working steadily. Anyway, I started dropping in at Jimmy Ryan's club in Midtown, where the focus was on what you might call Dixieland. Roy Eldridge was featured there during that period. So after I learned all the Dixieland standards, I'd put on a jacket and then patiently wait my turn to go up onto the stand and play a bit with Roy. I fit in because I knew all about Earl Hines and Teddy Wilson and Hank Jones. Tom Harrell used to show up at Jimmy Ryan's as well, but he was about the only real young modernist cat who sat in. I was always tickled pink to be there – but nervous as well. Then in the early 80s, I ended up working with Benny Goodman, Ruby Braff and other greats like that."

"It was really through my good friend James Williams that I ended up playing piano for so long behind Milt Jackson. Widespread was doing a weeklong festival in Molde, Norway. The Modern Jazz Quartet was also on the bill. Every night, Milt and John Lewis used to hear us and seemed to love our repertoire: Ellington, Basie, Lunceford and so on. Anyway, after lots of hanging out, Milt and I became friends. I was his regular pianist for eleven years, as well as his musical director for the final five. Cedar Walton had that gig at the outset, followed by James and then me."

Mike LeDonne op zijn cd 'FiveLive'.

"The organ? Well, it's a whole different animal from the piano. A beast, really. But it has its rewards in that I enjoy complete control of the group. If things don't groove, it's my fault entirely. I mean, I have no bass player to blame. Over the years, I've gotten used to the split-mind thing with hands and feet. But believe it or not, in the beginning, the hardest aspect for me to master was the volume pedal. It works sort of like a car's accelerator and early on, I'd always be pedal-to-the-metal, with people covering their ears and yelling, 'Too loud!' As a pianist, you're not used to dealing with that for your expression. Well, now I live with my wife and daughter in a Manhattan high rise and can even play my Hammond at two in the morning without disturbing anyone. There's a switch that allows me to cut the volume down to almost nothing. You can't do that on a piano."

FESTIVALS

Pianist Ramon Valle treedt op tijdens het komende ParkJazz. (Foto: Joke Schot)

PARKJAZZ

Kortrijk

3 en 4 juli 2010

(<http://www.parkjazz.be>)

Met onder anderen: Philip Catherine & Harmen Fraanje, Ramon Valle Trio (zie foto), Free Desmyter Trio met John Ruocco, Belmondo Quintet, Mose Allison en Ray Anderson's Pocket Brass Band.

ParkJazz in Kortrijk is alweer toe aan zijn zevende editie. Voor het eerst omvat het programma twee festivaldagen.

BROSELLA JAZZ

Ossegempark, Brussel (Laken)

11 juli 2010

(<http://www.brosella.be>)

Met onder anderen: Avishai Cohen Quintet, Massot/Florizoone/ Horbaczewski, Pierre Anckaert & Guests, Ivan Paduart en het Roy Hargrove Quintet.

Het festival Brosella Jazz is gratis toegankelijk.

Rotterdamse

van Peter J. Kortten

HET NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Het kan natuurlijk niet anders of mijn Rotterdamse concerttips zijn dit keer geheel gewijd aan het North Sea Jazz Festival van 9, 10 en 11 juli 2010. Het is de vijfde editie in de havenstad. Burgermeester Aboutaleb zegt in het programmaboekje: 'Jazz is zo divers als het leven zelf'. En hij heeft gelijk als je het gevarieerde programma bekijkt. Bij enorm veel artiesten kan je je afvragen of dit eigenlijk wel jazz is. Maar zoals altijd zorgen de grote en populaire namen voor een financieel haalbaar festival. Wat te denken Earth Wind & Fire? Of Joe Bonamassa, Elvis Costello en Al Green of van Stevie Wonder die het festival afsluit? Maar voor het zo ver is zal een ongekend groot aantal musici de podia vullen. Wie de bekende Nederlandse acts al heeft gezien kan zich verheugen in veel buitenlandse muziek. Denk bijvoorbeeld aan 'Artist in Residence' saxofonist Ornette Coleman. Hij zal elke dag te zien zijn. Het is goed om het programma goed te bestuderen omdat er vaak verrassingen in de bezettingen te vinden zijn. Een paar hoogtepunten per festivaldag, met de nadruk op buitenlandse musici.

Vrijdag

Zaal Hudson is een van de grote zalen met een consequent hoog jazzgehalte. Op dit podium opent trompettist Eric Vloeimans met zijn groep Fugimundi en dat is een enorme eer. Zoals elk jaar is ook zangeres Roberta Gamberini te gast, meestal samen met trompettist Roy Hargrove. Ze speelt in zaal Darling, waar die avond vier vocalisten zullen optreden: ook Wende, Catherine Russell en Matt Dusk. Verder komen saxofonist Lee Konitz en trompettist Tomasz Stanko, ieder met hun kwintet. In zaal Missouri is het thema: 'Global Brooklyn, NY' met zeer progressieve liederen als: The John Escreet Project en Rudder. Gitarist Pat Metheny treedt op in de megazaal -Nile-, niet met zijn grootse Orchestrion maar met zijn kwartet. Joshua Redman (sax) maakt te laatst een cd met twee trio's. Hij neemt ze beiden mee naar zaal Hudson; Patt Penman en Reuben Rogers op bas en Gregory Hutchinson en Bill Stewart op drums. Kom op tijd, want deze zaal loopt gegarandeerd bomvol.

Zaterdag

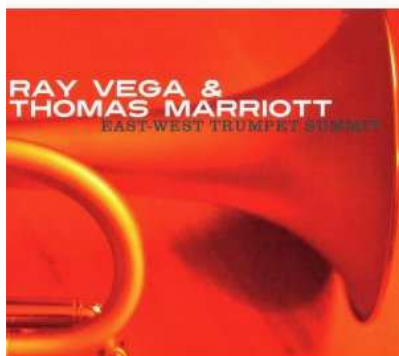
Het Scandinavische Tord Gustavson Ensemble speelt in de 'pianoroom', dat is zaal Madeira. Na hem spelen daar Ramon Valle en Kenny Barron. Trompettist Christian Scott krijgt rond 23.00 uur de felbegeerde Paul Acket Award 2010 in zaal Yukon. Altit David Sanborn komt ook naar Hudson, met organist Joey De-Francesco en drummer Steve Gadd. Een andere aanrader is het Chick Corea Freedom Quartet, met Kenny Garrett (sax), Christian McBride (b) en Roy Haynes (dr).

Ook weer in het thema 'Global Brooklyn, NY' speelt het octet van saxofonist Steve Lehman. In zaal Yukon spelt het leukste bandje van ons land: The Ploctones. Let op mijn woorden: Yukon zal véél te klein zijn. Op zaterdag vindt ook finale van de Dutch Jazz Competition plaats en op het dak draait DJ Maestro.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 21 juni 2010

1. Ray Vega & Thomas Marriott

East-West Trumpet Summit
(Origin)

2. Trombone Shorty

Backatown

(Verve Forecast)

3. Dr. Lonnie Smith

Spiral

(Palmetto Records)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap

van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin, en aan de website www.twitter.com/jazzflits. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

VERVOLG ROTTERDAMSE CONCERTTIPS

Thomasz Stanko. (Foto: Andrzej Tyszko)

Zondag

Vandaag weer een grote vis op het affiche: saxofonist Sonny Rollins, pas 80 jaar oud... Nog een oudje: pianist McCoy Tyner met zijn trio en als 'special guest' saxofonist Joe Lovano. Direct daarna komt Dave Holland (b) met een flamencoproject. Ik ben heel benieuwd wat dat wordt. En dan de klarinettist met het mooiste geluid, Michael Moore. Hij is vaak in Amsterdam te zien, maar hoort ook op dit Rotterdamse festival thuis. Ook erg leuk: bassist Stanley Clarke en de razend energieke Japanse pianiste Hiromi. Zij maakten laatst een sterk album. Het Marcin Wasilewski Trio speelde al eerder in de Maasstad; eigenlijk zijn zij het Thomas Stanko Quartet zonder Stanko. Richard Galliano speelt niet voor het eerst in Darling. Zijn concert op accordeon wordt vergezeld door gitarist Biréli Lagrène en violist Didier. Ik ben heel benieuwd naar dit concert. Wie Steve Wonder als afsluiter niet ziet zitten kan ook naar Knalpot; een gitarist en een drummer en een enorme portie elektronische decibellen. Wel oorpropjes meenemen voor dit concert. Wie wat rustiger wil eindigen kan naar 'basprofessor' Ron Carter, met Russell Malone op gitaar en Mulgrew Miller op piano. Veel plezier!

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld YouTube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.